A jó és rossz közötti határvonal nagyon-nagyon vékony. Mindössze egyetlen lépés választja el őket egymástól. Fény és árnyék, barát és ellenség, élet és halál. Minden egy döntés kérdése. Átléped-e azt a határt vagy maradsz ezen az oldalon?

A túloldalon pedig nem tudhatod, mi vár. A jó vagy a rossz? A fény vagy az árnyék? A barát vagy az ellenség? Az élet vagy a halál? Mint ahogy azt sem tudhatod előre, melyiket hagyod magad mögött.

Ezt a döntést szinte lehetetlen meghozni.

Én pedig pontosan egy ilyen választásra készültem.

Barátot fogok nyerni vagy ellenséget? Szerelmet vagy gyűlöletet? Életet vagy halált? Mi lesz, ha rosszul döntök?

És mi lesz, ha jól?

…

Kezemben a tányérral, lassan fordultam meg.

Ott állt a szellem, a konyha túlsó felében.

Fehér bőrének és a fajtájára annyira jellemző vakító, világoskék szemének köszönhetően a sötétben is jól kivehető volt. Tökéletesen látszott.

Egy teljesen ismeretlen fiatal férfi volt, magas, rövid hajú, csinos kecskeszakállal. Életében igazán jóképű lehetett. Korábban még soha nem láttam ott.

Egy pillanatig vártam, mit akar mondani. Mivel megszólított, okkal feltételeztem, hogy közölni akart valamit.

Úgy vettem észre, három féle szellem vetődik az utamba folyton. Az egyik az, aki egyszerűen csak megmutatkozik előttem minden további cél nélkül. Ez volt a leggyakoribb. Azután ott voltak, akik minden bizonnyal szörnyen unatkoztak. Általában ezek ijesztgettek. Ők voltak az okai annak, hogyha megéreztem a szellemek jelenlétére utaló jeges fuvallatot, bármennyire természetesnek is vettem már a hirtelen megjelenésüket, minduntalan görcsbe rándult a gyomrom, nem tudván, mire számítsak.

És legvégül ott voltak azok, akik valamilyen céllal jöttek hozzám. Valamit közölni akartak vagy éppen ők szerettek volna valami szívességet. Ilyen volt Jasmin nagymamája, akinek a családja megnyugtatása volt a legfőbb célja, és ezt csak általam tudta elérni.

Az ilyenek sokszor olyan információkat adtak nekem, amiket csak is ők tudhattak vagy olyan szavakat mondattak velem, amik tőlük származtak. Jóindulatúak voltak, és miután elvégezték, amiért jöttek, nem jelentkeztek többször. Ugyanúgy, mint az idős asszony.

De nem minden holt lélek maradt a földön szellem alakjában. Az apám fél éve ment el, és soha, egyetlen egyszer sem jelent meg előttem, pedig borzasztóan vágytam rá, hogy láthassam. Ám azzal nyugtattam magam, talán egy jobb, sokkal szebb helyen van.

Így kellett lennie.

– Azért jöttem, hogy tudd, veszélyben vagy – jött a válasz a ki nem mondott kérdésre, félbeszakítva ezzel a tűnődésemet. Úgy éreztem, mintha egy vödör jeges vízzel zúdított volna nyakon.

Hitetlenkedve néztem a szemébe, és hirtelen, mintha villám csapott volna belém. Felsejlett előttem a kép. Saját arcom természetellenesen fehér tükörképe, barna szemem világoskéken meredt a semmibe. Az egész egyetlen pillanat volt csupán. Rögtön tudtam, csakis az idegen mutathatta a képeket. Ilyesmi azelőtt még soha nem fordult elő velem.

A tányér kihullott erőtlen ujjaim közül. Szinte nem is hallottam a csörömpölést, ahogy földet ért és ripityára tört.

Úgy csuklottam össze, mint egy rongybaba.